

Протокол

№

гр. София, 13.11.2020 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 13.11.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Антоанета Аргирова

ЧЛЕНОВЕ: Татяна Жилова

Вяра Русева

при участието на секретаря Дора Тинчева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **7435** по описа за **2020** година докладвано от , и за да се произнесе взе предвид следното:

На именното повикване в 13:30 часа се явиха:

КАСАТОРЪТ – Х. Т. И., редовно уведомен, представлява се от адв. И., с пълномощно, по делото.

ОТВЕТНИКЪТ – ГЛАВНА ДИРЕКЦИЯ „ИЗПЪЛНЕНИЕ НА НАКАЗАНИЯТА“ – редовно уведомен, не се представлява. От същия е депозирано становище на 11.11.2020 г., с което не се възразява по хода на делото и се прави искане за отхвърляне на касационната жалба.

СГП – редовно призована, представлява се от прокурор К..

АДВ. И. – Нямам възражения по хода на делото. Да се даде ход на делото.

ПРОКУРОР К. – Да се даде ход на делото.

СЪДЪТ като съобрази липсата на процесуални пречки за разглеждане на делото в днешното съдебно заседание и становището на страните

О П Р Е Д Е Л И:
ДАВА ХОД НА ДЕЛОТО.

ДОКЛАДВА касационната жалба, допълнението към нея, с приложените към тях доказателства.

АДВ. И. – Поддържам касационната жалба. Моля да приемете доказателствата, които съм приложил към касационната жалба и към допълнението към нея. Други

доказателства няма да соча.

ПРОКУРОР К. – Няма да соча доказателства. Нямам доказателствени искания.

По доказателствата, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ПРИЕМА писмените доказателства представени с касационната жалба и с допълнението към нея.

СЪДЪТ като съобрази, че страните не сочат и не представят др. писмени доказателствени искания за установяване на касационни основания,

ОПРЕДЕЛИ:

ДАВА ХОД НА УСТНИТЕ СЪСТЕЗАНИЯ.

АДВ. И. – Моля да уважите касационната жалба. Изложил съм подробни писмени аргументи, които съм изложил и пред първата инстанция. Съдия К. И. е написала, че прокурорът възразява срещу основателността на иска, въпреки, че беше казано точно обратното, че поддържа основателността на иска.

Във връзка с оплакванията от лошите условия, има свидетелски показания, които потвърждават, че върху ръцете на ищеца имало рани от ухапвания на хлебарки и други паразити. Килията е мръсна, разположена в банята. Прозорецът, освен със стандартните метални решетки, има и допълнителна метална решетка със ситна мрежа, която пречатства достъпа на естествена слънчева светлина. Има доклад на О., който е посетил затвора и казва, че във всички спални помещения, няма достатъчно светлина, че има много паразити. Въпреки това, съдия К. И., на първа инстанция каза, че това били субективни впечатления на свидетеля. Бяхме поискали още един свидетел, но тъй като Административният съд много забави делото, този свидетел напусна затвора и не можахме да съберем други доказателства. Имаше искане за експертиза. Считам, че показанията на свидетеля И. С. са обективни и няма причина да не се кредитират. Първата инстанция се позовава на справки от главния готвач на затвора, които са писмени свидетелски показания и са недопустими в исковия процес. Нарушават се правата на чл. 6 от Конвенцията и не се дава възможност да разпитаме тези господа. Нарушава се принципа за процесуално равенство. Всичко това показва, че първоинстанционното решение е неоснователно, в тази си част, и следва да бъде отменено. Свидетелят И. Н. С., много подробно изложи аргументите за състоянието на това спално помещение, в което е пребивавал заедно с доверителя ми. Нищо от това, не беше коментирано от съдия К. И. на първа инстанция. Тя реши, че температурите в помещението били, достатъчно нормални. Чл. 284, ал.3 от ЗИНЗС, изисква, ответната страна да представи доказателства за твърдяното. В противен случай, се приемат за доказани фактите, които се твърдят от ищеца. В този смисъл е и точка 184, където изрично е казано, че ищецът трябва да заяви доказателства и твърдения, които счита за верни, а след това доказателствената тежест за опровергаване се пада на ответната страна.

Във връзка с цените на лафката, в затвора, имаме свидетелски показания, които отново са констатации на О., че цените са завишени. Същите констатации ги има и в делото на „Н. срещу България“. Поискахме съдебно-икономическа експертиза, за да

се докажат тези обстоятелства, но по това искане нямаше изобщо произнасяне.

Относно липсата на адекватно поведение, искам да обърна внимание, че там има молба от ищеца за допускане на вентилаторна печка и тази молба е одобрена от затворническите власти. Въпреки това, тази печка не се допуска.

Във ЗИНЗС има текст, че предписанията на медицинската власт в затвора са задължителни за затворническите власти, но те не се съобразяват с това предписание.

През лятото на 2020 г., Европейския съд по правата на човека /ЕСПЧ/ постанови три решения срещу България. Става дума за това, че българските съдилища присъждат изключително занижени обезщетения по тези иски и затова ЕСПЧ ги допълва, в размер, който е по-висок шест, седем пъти от присъденото от българския съд. Представил съм таблица с решенията и допълващите обезщетения. Цитирал съм суми, че за пребиваване в лоши условия, ЕСПЧ, за периоди около една година, присъжда обезщетение за над 5,000 евро. Претендираната сума от нас - 16,000 лева е дори занижена, но на този етап не може да искаме увеличаване на размера.

Относно твърдението, за липса на стоматологично обслужване, не се представиха никакви доказателства, стоматологични манипулации да са правени на доверителя ми. Съдия К. И. казва, че не е направено такова оплакване. Представя се справка от зъболекаря в затвора, която е десет месеца по-късно и в която се казва, че не били правилни оплакванията. Доверителят ми не бил присъствал в регистрационния журнал с искане за лечение на стоматологичните проблеми. След като има искова молба и след като е връчена на ответната страна, оплакването е направено и е известно, не само на съда, но и на администрацията. Има практика на ЕСПЧ, според която липсата на подробно медицинско досие и журнал, кога са извършени медицинските прегледи и резултата от тях, е аргумент, че затворническите власти не са водили подробна медицинска документация, от която да е видно какво лечение е предприето.

Във връзка с липса на лечение от хепатит „Б“, с исковата молба от 21.08.2018 г., сме направили искане по част 6 от ЗИНЗС. Искането беше заведено в отделно производство и Административен съд София-град, XX касационен състав, каза, че такова лечение липсва и разпореди провеждането на такова на началника на Затвора. Има влязло в сила решение, което се ползва със сила на присъда. Въпреки това, съдия К. И. реши, че няма никакво нарушение. Тук се поставя въпросът, дали АССГ ще спазва решенията си.

Непрекъснато представях документи, от което е видно, че на доверителя ми е предписано лечение от специализирана гастроентерологична комисия в Медицинския институт на МВР, с лекарство, което е вносно и не е предоставяно, до момента на пребиваването му в С. централен затвор. След това, необходимостта от това лечение с този препарат, беше потвърдено с решение на НЗОК и едва преди около два месеца, започна лечението с този препарат. Съдия К. И. твърди, че било проведено такова лечение. Няма как да е проведено такова лечение без да има решение на специализирана гастроентерологична комисия. Когато се провежда едно лечение трябва да има изходен статус и епикриза от това лечение. Съдия К. И. казва, че бил лекуван с хепапротект. Това не е нищо повече от хранителна добавка. Ако те можеха да лекуват хепатит, нямаше да има нужда да се изписват скъпи лекарства от НЗОК. Има решение на ЕСПЧ, където се казва, че трябва специална терапия, която да определи генотипа на действие. След като има решение на настоящия съд, че не е лекуван, единственото което трябваше да направи съдия К. И. е да присъди

обезщетение за това нарушение. Относно липсата на лечение, подробно съм цитирал в касационната жалба, кога е започнало лечението и кога е завършило. Доверителят ми е хоспитализиран на 21.06.2017 г., а има изрична констатация в документите, че медикаментозната терапия започва две седмици по-късно – на 04.07.2017 г. Туберкулозата за две седмици унищожава белите дробове и се стига до инвалидизация с много висока степен и пълна липса на възможност да работи. Във едно друго решение на ЕСПЧ е разгледан аналогичен случай и там закъснението да се започне медикаментозна терапия е 10 дни, а при доверителя ми е 14 дни. Липсата на лечение тук е по-продължителна и затова твърденията ми, че не е бил лекуван адекватно и своевременно са доказани.

Съдия К. И. казва, че лечението от туберкулоза е започнало на 21.06.2017 г., въпреки, че няма данни. Във затвора е лекуван за анемия. Предвид, така установеното, съдът намира, че може да се направи извод за твърдяна липса на адекватно лечение. Диагнозата е грешна. Същевременно, съдът намира, че не е установено наличието на причинна връзка. Ако заболяването от туберкулоза е било открито по-рано, това би ли довело до по-малко болка и страдание на ищеца. Това се нарича „правен бисер“. Да се каже, че имаме липса на адекватно лечение, но същевременно да се изложат мотиви, че дори да е било започнало по-рано лечението, а заболяването-открито, това нямало да доведе до по-малко болка и страдание за ищеца. Установени са необратими увреждания, видно от епикризите. Има констатации, че уврежданията са необратими. Във епикризите е предписано да се направи консултация с пулмолог, във връзка с необходимото отстраняване на част от белия дроб. Това предписание не е било изпълнено от затворническата администрация за повече от три години. Относно пневмонията, ние сме представили епикриза, в която се вижда, че доверителят ми е лекуван отново с грешна диагноза и след това решават, че не могат да се справят с лечението. Във едно от постановленията за прекратяване на присъдата, затворническите власти пишат, че не може да се предприеме адекватно лечение в затвора. Казват, че от представените доказателства по делото, нямало данни за боледуване, при положение, че съдия К. И., в определение, го извежда.

Искам да обърна внимание, че в Наредбата за условията и реда на медицинско обслужване на лицата лишени от свобода, изрично има предписание чл. 35 и чл. 36, че при постъпване в затвора се провежда изследване за туберкулоза. В решение по делото А. В. срещу Русия, ЕСПЧ приема, че в тази хипотеза, след като няма данни, ищецът да е боледувал, преди постъпването си в затвора, от туберкулоза, се счита, че е заболял в затвора.

Има национална програма за превенция и борба с туберкулозата, където правителството приема, че заболяемостта от туберкулоза в затворите, в България, е двадесет пъти по-висока от средната. Едва ли може да се коментират твърденията на ответната страна, че условията в затвора са достатъчно здравословни. Представихме справка от сайта на Министерство на здравеопазването, че липсата на естествена светлина дава възможност на туберкулозата да се задържи с години.

Направил съм подробен анализ на съдебната практика, във връзка с обезщетенията. На една прокурорка е повдигнато обвинение, което впоследствие е било отменено като неоснователно и българският съд ѝ присъжда 150,000 лева, обезщетение, единствено заради това, че ѝ е повдигнато обвинение. Смятам, че настоящият случай е с много по-висок интензитет на страдание. Отнета е трайно работоспособността на доверителя ми. Съгласно практиката на ВКС, това е

неимуществена вреда. Настоящото дело, макар и пред административен съд, е исково.

ПРОКУРОР К. – Считам касационната жалба за основателна, поради което моля да уважите същата. Моля да отмените решението на Софийски районен съд и да върнете делото за ново разглеждане, за попълването му с доказателства и произнасяне по всички искания от ищеца.

СЪДЪТ ОБЯВИ, ЧЕ ЩЕ СЕ ПРОИЗНЕСЕ С РЕШЕНИЕ СЛЕД СЪВЕЩАНИЕ В СРОК.

Протоколът е изготвен в съдебно заседание, което приключи в 14:11 ч.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

СЕКРЕТАР: